

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 18.809 van 19 november 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 september 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. BOLLEN loco advocaat P. VAN ROMPAEY en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoeker stelt dat zijn dossier wordt ondersteund door het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen en verzoekt derhalve dat zijn beroep wordt behandeld door een driedelige kamer.

Artikel 39/10, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de behandeling van het beroep gebeurt door een alleenzetelend lid. Ingevolge het derde lid van voormeld artikel kan de kamervoorzitter, als verzoeker daarom op gemotiveerde wijze vraagt in zijn verzoekschrift of ambtshalve, bevelen dat een zaak wordt verwezen naar een kamer met drie leden wanneer de juridische moeilijkheid of het belang van de zaak dan wel bijzondere omstandigheden daartoe grond opleveren. De tussenkomst van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen van 19 juni 2006 bevat enkel een herhaling van het feitenrelaas zoals voorgehouden door verzoeker en

zijn echtgenote en een beschrijving van de algemene situatie van de christenen in Iran. Verzoeker brengt geen elementen in zijn verzoekschrift aan waarom ingevolge de loutere tussenkomst van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen de zaak zou behandeld moeten worden door drie rechters. Tot slot is er geen grond om de zaak ambtshalve te verwijzen naar een kamer met drie leden. Het verzoek wordt verworpen.

2. Het feitenrelaas

Het door verzoeker uiteengezette feitenrelaas wordt in de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Isfahan. Op 25 september 2000 vroeg u in België een eerste maal asiel aan samen met uw echtgenote, K. J. (...) en uw minderjarige dochter. Volgens uw verklaringen werd u in het jaar 1979 lid van de politieke groepering Cheriqa Fedayan-e Khalq (communistische partij). U nam deel aan een gevecht tussen moslims en Armeniërs. De politie kwam tussenbeide en u werd gearresteerd. Door de belofte om u te onthouden van protestacties, werd u na zeven dagen opsluiting vrijgelaten. Eind 1979 begon de oorlog Iran-Irak. 's Nachts schreef u slogans op de muur dat de Pasdaran moest vechten tegen Irak i.p.v een controle uit te voeren tegen het volk. Tevens steunde u met slogans de verkiezing van de president en eiste u een referendum. Op een vroege morgen, nadat u heel de nacht pamfletten had verspreid, werd u door drie agenten opgepakt. Een groep Armeniërs heeft u gered omdat u kon aantonen dat u vleesbonnen had verspreid. In het jaar 1360 (1982) haalde u uw diploma maar u kon niet naar de universiteit. Normaal moest u uw militaire dienst doen, maar u dook onder. U werkte in het geheim omdat u akkoord was met de Fedayan partij, die stelde dat de oorlog Iran-Irak een onnodige oorlog was en dat de problemen tussen beide landen op diplomatieke wijze moesten worden opgelost. In het jaar 1366 (1988) werd u bij een identiteitscontrole in Isfahan gearresteerd. U werd veroordeeld tot 3 maanden gevangenisstraf wegens desertie. Daarna kreeg u 3 maanden opleiding in het leger. Nadien werd u gestuurd naar de grensstreek met Irak, waar u een generator in werking moest houden. Veertig dagen later werd u naar Ghasre Shirin gestuurd, waar u belast werd met het ontmijnen van mijnen zonder apparatuur. Dit zou uw straf als dienstweigeraar zijn. U weigerde echter deze opdracht. Hierom werd u 15 dagen in een cel opgesloten. Daar liep u hepatitis B op. U werd overgebracht naar een grenshospitaal en na zeven dagen mocht u op herstelverlof naar huis. Na drie weken werd u opnieuw ziek, waardoor u van uw dokter nog eens vier weken ziekteverlof kreeg. Nadien moest u terug naar de grensstreek, waar u medisch attest werd verscheurd en u verdacht werd van één maand onttrekking aan uw legerdienst. Na één maand werd u vrijgesteld van verdere militaire dienst maar behield u een slecht militair dossier. In plaats van een normale arbeidskaart verklaarde de geheime dienst u krankzinnig zodat u geen aanspraak kon maken op het werk in een openbare instelling. In 1991 huwde u met K. J. (...) en werd u actief in de katholieke kerk en in de protestantse Jama'at-e Rabbani (Assemblies of God) kerk. U verstreekte hulp aan druggebruikers en armen. In 1992 (1371) werd Mehdi Dibaj, een priester uit de Rabbani kerk, uit de gevangenis ontslagen en vermoord. U klaagde dit aan door spandoeken op te hangen tegen dit gebeuren. U werd echter opgepakt en veroordeeld tot drie maanden gevangenisstraf en 3 maanden ballingschap in de provincie Jolfa. In het jaar 1375 (1997) werd een grote moslimfamilie christen door toedoen van uw schoonvader. Samen met uw schoonvader bracht u kleding, videofilms en folders over het leven van Jezus naar deze familie. Op een bepaald moment werd jullie auto gestopt door drie geheime agenten. Jullie werden meegenomen en gedurende vier dagen opgesloten in een cel en daarna overgebracht naar de rechtbank in Daran. De officier van justitie was een vriend van uw schoonvader en verklaarde zich onbevoegd. Jullie werden doorverwezen naar de rechtbank in Golpajegan, waar jullie veroordeeld werden tot het betalen van 1 miljoen Toeman. Op 19/06/1379 (9 september 2000) vertrok u samen met uw schoonvader naar twee bahai families en naar een moslim families om hen pamfletten, films en boeken over het leven van Jezus te bezorgen. Op de terugweg werden jullie gevolgd door agenten in een auto zonder nummerplaat. Opeens staken ze jullie voorbij en maanden jullie aan om te stoppen. Uw schoonvader dreef de snelheid op en sloeg een zijbaan in. De agenten schoten op jullie, waardoor uw schoonvader geraakt werd. Uw schoonvader stopte de auto en beval u te vluchten. U vluchtte naar de Rabbani kerk, waar u door toedoen van Vader Surik kon onderduiken in de kelder. Daar zijn uw echtgenote en dochter u komen vervoegen. Later vernam u dat uw schoonvader vermoord werd teruggevonden. Vader Surik nam jullie mee naar het huis van K. (...), een vriend van de Rabbani kerk. K. (...) bracht jullie op 20/06/1379 (10 september 2000) naar Teheran, waar jullie zich verborgen in

een huis. Op 25/06/1379 (15 september 2000) verlieten jullie Iran, uit angst tengevolge van de huiszoeking en het gevonden propagandamateriaal vervolgd te worden. Op 25 september 2000 vroeg u in België een eerste maal asiel aan. Op 6 januari 2002 schonk uw echtgenote in België het leven aan een tweede dochter, A. (...). De Commissaris-generaal oordeelde op 24 december 2002 dat verder onderzoek van uw dossier noodzakelijk was. Op 19 september 2003 keerden u en uw gezin met de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) naar Iran terug omdat u vernomen had dat overheid jullie huis wou slopen. In het huis lag er een schriftje met 245 namen van tot het christendom bekeerde moslims. Indien dit schriftje gevonden zou worden, zouden deze personen zware problemen kennen. U gaf 5.000.000 Toeman smeergeld, dat u door de Jama'at-e Rabbani kerk was gegeven, om geen problemen te kennen bij aankomst in Iran. U diende wel een document te ondertekenen waarin vermeld stond dat u Iran illegaal had verlaten. Daarna trokken u en uw echtgenote in bij uw broer in Shahin Shahr. Uw advocaat slaagde erin om de zaak i.v.m het huis, dat aan uw echtgenote toebehoorde, over te brengen van de revolutionaire naar de algemene rechtbank en op die manier het huis vrij te krijgen. Daarna bracht u onmiddellijk de lijst met 245 namen naar Vader Leonard. Ondertussen startten u en uw echtgenote ook met de bouw van een nieuwe woning. Op 17/10/1382 (7 januari 2004) vond u uw buurman H. (...), een Georgiër, zwaargewond op uw werf. U belde de hulpdiensten en de ambulance en politie kwamen ter plaatse. U diende mee te gaan voor ondervraging en werd beschuldigd van het verwonden van H. (...). Drie dagen later werd u vrijgelaten na het neerleggen van de eigendomsakte van het huis van uw broer. Op 15/12/1382 (5 maart 2004) moest u terug naar de rechtbank, waar u werd vrijgesproken van enige betrokkenheid bij de mishandeling van H. (...). In die periode ontving uw echtgenote meerdere dreigtelefoons waarin gezegd werd dat jullie de volgenden zouden zijn. Om al deze problemen te vermijden verhuisden u en uw echtgenote op 4/01/1383 (23 maart 2004) naar Teheran. Op 30/03/1383 (19 juni 2004) werd u opgebeld door priester Edward Hovsepian uit Teheran om het pamflet dat u had opgesteld te gaan afgeven aan N. (...), een sympathisant van de Rabbani kerk. Het pamflet handelde over de oorsprong van de hoofddoek en was een kritiek op het Iraanse regime. Op 31/03/1383 (20 juni 2004) vertrok u naar Isfahan. Onderweg werd u bij een controle gearresteerd en het pamflet en enkele geschriften over Khomeini en de revolutie werden ontdekt. U bleef gedurende drie maanden opgesloten. In die periode had uw broer zijn vriend H. (...) ingeschakeld om u te vinden. H. (...) was werkzaam bij het Ettela'at (ministerie van Informatie). H. (...) slaagde erin te weten te komen waar u was en kon er voor zorgen dat u op 05/07/1383 (26 september 2004) werd overgeplaatst naar een kliniek in Qom, waar u werd behandeld voor de verwondingen die u opliep tengevolge van uw detentie in erbarmelijke omstandigheden. Daar kwam hij u bezoeken. Hij wist u te vertellen dat u op de lijst van Ettela'at stond en u zou worden overgebracht naar een gevangenis in Isfahan. U kreeg schrik en u besloot op 13/07/1383 (4 oktober 2004) te ontsnappen. U sloeg de bewaker met de houder van uw baxter en rende uit het ziekenhuis. U keerde met een taxi terug naar Isfahan en diezelfde dag nog vertrok u naar Orumieh bij de smokkelaar. Uw echtgenote vervoegde u de volgende dag. Op 17/07/1383 (8 oktober 2004) verlieten u, uw echtgenote en jullie twee minderjarige kinderen Iran en weken via Turkije naar België uit, waar jullie op 11 november 2004 aankwamen. Op 23 november 2004 diende u in België een tweede asielaanvraag in. Op 6 februari 2005 beviel uw echtgenote van een derde kind, Ad. (...). Na uw vertrek uit Iran vernam u dat de ramen van uw broer werden ingegooid door een twintigtal familieleden van de soldaat die u in de kliniek had neergeslagen. Nadien zouden uw moeder en uw jongste broer door bekenden van deze soldaat, die door de toegebrachte slagen aan geheugenverlies lijdt, op straat zijn geslagen. Voorts is het proces dat uw schoonmoeder inspande naar aanleiding van het overlijden van uw schoonvader, nog steeds hangende. Tevens zou er tegen u een zaak bij de Revolutionaire Rechtbank van Isfahan zijn aanhangig gemaakt wegens het promoten van een ander geloof en het aanzetten van mensen tot verzet.

Ter staving van uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: het originele doopcertificaat van u, uw echtgenote en minderjarige dochter, uw boekje van burgerlijke stand, uw originele huwelijksakte, een foto van u verkleed als kerstman, twee CD-rom's betreffende het theater dat u gespeeld hebt, een boek betreffende het theater die u gespeeld hebt met uw naam erin vermeld, een medisch attest waarin vermeld staat dat u aan pijn en vochtverlies heeft aan de bilplooi en een medisch attest waarin vermeld staat dat u een cyste had. Tevens verleende het Belgische Comité voor Hulp aan Vluchtelingen advies ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Op 16 mei 2008 zond uw raadsman mij een brief toe, waaruit blijkt dat u op 8 april 2008 een brief aan uw moeder hebt verstuurd met het verzoek documenten ter ondersteuning van uw asielrelaas te verkrijgen."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van artikel 57/23 bis van de Vreemdelingenwet stellende dat op 19 juni 2006 de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen bij monde van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een advies meedeelde om de asielaanvraag van verzoeker gegrond te verklaren. Verzoeker betoogt dat de Commissaris-generaal dit advies heeft genegeerd en er heeft van afgeweken zonder voldoende de redenen daarvan in de beslissing te vermelden.

De Raad wijst erop dat artikel 57/23 bis van de Vreemdelingenwet enkel betrekking heeft op de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen en het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen niet aan deze hoedanigheid beantwoordt. Het bedoelde advies, dat in het document van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen als “project” wordt omschreven, betreft derhalve de tussenkomst van een derde die niet ressorteert onder de toepassing van artikel 57/23 bis van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel mist derhalve juridische grondslag.

In de mate dat verzoeker beweert dat de tussenkomst van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen door de verwerende partij werd genegeerd en er zonder enige reden werd van afgeweken, mist dit onderdeel van het middel feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing wordt immers dienaangaande het volgende gemotiveerd: *“Wat betreft het advies van het Belgische Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, dient te worden opgemerkt dat dit een weergave betreft van uw verklaringen aan dit comité en een overzicht van de actuele situatie voor christenen in Iran. Dit kan echter geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen over uw bedrieglijke verklaringen.”* Uit de navolgende bespreking van het tweede middel blijkt duidelijk dat het door verzoeker voorgehouden relaas van de feiten terecht als volstrekt ongeloofwaardig wordt beschouwd waardoor de motivering dat het advies van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, dat zich beperkt tot een herhaling van de voorgehouden feiten en tot de bemerking dat uit verschillende rapporten blijkt dat een vrees voor vervolging van personen met dergelijke profielen in Iran gegrond is, geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat de bedrieglijkheid van de verklaringen correct is. Door de niet-geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas beantwoordt verzoeker evenmin aan de profielen bedoeld in voormelde tussenkomst van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen.

Het middel is ongegrond.

3.2. Verzoeker werpt in een tweede middel de schending op van artikel 1A van de Conventie van Genève van 1951 en van wat uit de weerlegging van de diverse tegenstrijdigheden mag worden beschouwd als de schending van de materiële motiveringsplicht.

3.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een

asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.2. De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt :

“Er dient te worden opgemerkt dat wat u betreft, niet besloten kan worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat bepaalde door u aangehaalde feiten, die uw jarenlange vervolging wegens uw religieuze overtuiging en activiteiten dienen te staven, niet overeenstemmen met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hierdoor wordt uw algemene geloofwaardigheid aanzienlijk aangetast. Zo beweerde u eerst in 1993 (vragenlijst CGVS d.d. 01/07/2002, vraag H p. 7 en 8, gehoor CGVS 08/10/2002 p. 17-18 en schriftelijke verklaringen d.d 21 februari 2006) en dan in 1371/1992 (gehoor CGVS 07/04/2008 p. 4) tot drie maanden gevangenisstraf en drie maanden ballingschap in Jolfa te zijn veroordeeld wegens uw activiteiten naar aanleiding van de moord op de Jama'at-e Rabbani priester, Mehdi Dibaj. Uit voornoemde informatie blijkt echter dat Mehdi Dibaj, een bekeerde moslim en priester van de Jama'at-e Rabbani, in 1983 werd gearresteerd. In december 1993 werd hij door de Revolutionaire Rechtbank te Sari tot de doodstraf veroordeeld wegens apostasie. Onder druk van een wereldwijd protest tegen zijn veroordeling werd hij in januari 1994 onder voorwaarden vrijgelaten. Op 24 juni 1994 werd Mehdi Dibaj ontvoerd. In juli 1994 werd zijn lichaam in Teheran teruggevonden. Aangezien Mehdi Dibaj pas medio 1994 werd vermoord, kan u bezwaarlijk in 1992 of 1993 tot drie maanden gevangenisstraf en drie maanden ballingschap zijn veroordeeld wegens uw protesten naar aanleiding van zijn dood.

Voorts werden in uw verklaringen over de problemen die leidden tot uw eerste vertrek uit Iran een aantal tegenstrijdigheden opgemerkt. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u op 9 september 2000 samen met uw schoonvader op weg ging om één Bahaï familie te gaan bezoeken (CGVS 8/10/2002 p. 10). Aangezien u in uw schriftelijke verklaringen bij de vragenlijst had verklaard dat u op 9 september 2002 samen met uw schoonvader bent vertrokken naar Mobarake om er één familie van Joodse origine te gaan bezoeken en jullie daarna naar Broujen zouden zijn gegaan om nog twee families te gaan bezoeken (schriftelijke verklaringen bij de vragenlijst 01/07/2002, vraag H en schriftelijke verklaringen afgelegd op 21/02/2006), werd u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd of u een Joodse familie bent gaan bezoeken. U ontkende dit uitdrukkelijk en verklaarde nogmaals dat u slechts één Bahaï familie bent gaan bezoeken (gehoor CGVS 8/10/2002 p. 10-12). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaarde u enkel dat het onmogelijk is dat u zich vergist hebt. Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u dan weer dat u samen met uw schoonvader twee Bahaï families en één moslim familie bent gaan bezoeken (gehoor CGVS 07/04/2008 p. 5).

Verder verklaarde u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal dat het religieuze materiaal dat zich in uw kelder bevond, door Vader Leonard persoonlijk naar uw woning werd gebracht (gehoor CGVS 8/10/2002 p. 23). Uw echtgenote verklaarde echter dat u en zijzelf het materiaal dat zich in uw kelder bevond, altijd zelf moesten gaan ophalen bij Vader Surik (gehoor CGVS echtgenote 8/10/2002 p. 5). Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u dan weer dat u een deel van het religieuze materiaal gekregen had van uw schoonvader en het andere deel zou u gekregen hebben van Vader Surik en Vader Leonard. U moest het materiaal zelf ophalen en u kreeg het meestal mee als u in de kerk was (gehoor CGVS 07/04/2008 p. 6). Uw echtgenote verklaarde dan weer dat al het religieuze materiaal bij jullie thuis gebracht werd door haar vader. Toen haar nogmaals gevraagd werd of het materiaal soms door iemand anders gebracht werd, ontkende ze dit en bevestigde nogmaals dat haar vader het materiaal bracht (gehoor CGVS echtgenote 7/04/2008 p. 2).

Bovenal dient te worden opgemerkt dat u, niettegenstaande deze problemen dateren van het jaar 2000 en u sindsdien nog teruggekeerd bent naar Iran, tot op heden heeft nagelaten het minste begin van bewijs van uw beweerde problemen neer te leggen op het Commissariaat-generaal. Wat betreft de problemen die uw moeder en uw broer zouden gekend hebben na uw initiële vertrek uit Iran, verklaarde u dat u hiervan op de hoogte was via familieleden in Iran die brieven naar u gestuurd zouden hebben (schriftelijke verklaringen, neergeschreven op 21/02/2006 en bijlage vragenlijst CGVS 15/05/2006). Toen u gevraagd werd waarom u deze brieven nooit heeft afgegeven op het Commissariaat-generaal, verklaarde u dat er nooit naar gevraagd werd (gehoor CGVS 7/04/2008 p. 7). Er kan nochtans

redelijkerwijze van een kandidaat-vluchteling verwacht worden dat hij/zij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn/haar asielrelaas enigszins kunnen staven. Hierbij is het eveneens merkwaardig dat u eerst verklaarde dat u geen idee hebt van waar de brieven momenteel zijn (gehoor CGVS 7/04/2008 p. 7). U verklaarde dat na jullie terugkeer naar Iran veel van die documenten verloren zijn gegaan. Toen er alsnog werd aangedrongen om deze brieven neer te leggen, verklaarde u plots dat u deze met water nat hebt gemaakt en allemaal gescheurd hebt vóór uw terugkeer naar Iran (gehoor CGVS 7/04/2008 p. 7).

Overigens kon u nauwelijks enig detail verstrekken over een eventuele gerechtelijke procedure die tegen u zou zijn opgestart omwille van de feiten aangehaald in uw eerste asielaanvraag. U verklaarde dat u enkel wist dat er een dossier gemaakt is tegen u omdat uw advocaat u dit gezegd had. U verklaarde dat u dacht dat de Revolutionaire Rechtbank verantwoordelijk was voor uw zaak (gehoor CGVS 7/04/2008 p.7). U weet niet of er ondertussen al een uitspraak geweest is (gehoor CGVS 7/04/2008 p. 7). U beweerde dat uw schoonmoeder weliswaar ondervraagd is geweest over deze feiten, maar u kon geenszins zeggen waar die ondervragingen zijn doorgegaan (gehoor CGVS 7/04/2008 p. 8). Toen u gevraagd werd of u enig bewijs had van deze feiten, stelde u dat u geen bewijzen heeft en dat u er zelfs niet aan gedacht had om bewijzen te verzamelen (gehoor CGVS 7/04/2008 p. 8). Hoewel u uitdrukkelijk werd gevraagd de advocaat die u en uw moeder (gehoor CGVS 07/04/2008 p. 8 en 12) bijstond te contacteren met het verzoek de nodige bewijsstukken te bezorgen (gehoor CGVS 07/04/2008 p. 12-13), liet u tot op heden na enig document aan mijn diensten voor te leggen ter staving van de door u beweerde feiten. Dat u voorgaande feiten en details niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het elementen betreft die deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is bovendien een houding die geenszins in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een kandidaat-vluchteling kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn/haar relaas.

Ook het feit dat u tijdens de afhandeling van uw eerste asielaanvraag in België zomaar naar de Iraanse ambassade bent gegaan voor de aanvraag van reisdocumenten terwijl u helemaal niet op de hoogte was van de stand van zaken in uw dossier (gehoor CGVS 07/04/2008 p. 12), is weinig in overeenstemming te brengen met een vervolgingsvrees zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Bovendien hebt u na uw terugkeer uit België nog meer dan een jaar zonder ook maar iets te hebben vernomen over de feiten die leidden tot uw eerste vertrek, kunnen leven in Iran. Meer nog, u zou meerdere malen probleemloos naar de rechtbank zijn geweest om het huis van uw echtgenote, dat verzegeld was omwille van uw problemen, vrij te krijgen (gehoor CGVS 07/04/2008 p. 12). U beweerde in dit verband dat uw advocaat erin slaagde de zaak i.v.m. de verzegeling van het huis van de Revolutionaire Rechtbank over te dragen naar de Algemene Rechtbank omdat hij daar argumenten tegen de verzegeling kon aanvoeren. Uw advocaat zou dan hebben gepleit dat het huis van uw echtgenote was en dat het huis zelf bovendien geen schuld trof aan het gebeurde, waardoor de autoriteiten het huis moesten vrijgeven (gehoor CGVS 07/04/2008 p. 12). Deze verklaring houdt echter geen steek.

Wat betreft de rechtstreekse aanleiding waarom u op Iran een tweede keer zou zijn ontvlucht, namelijk het telefoongesprek van Edward Hovsepian die u de opdracht gaf om een pamflet te brengen naar vader Leonard en de daaropvolgende arrestatie wegens het in bezit zijn van een pamflet en geschriften gericht tegen het Iraanse regime en uw ontsnapping uit detentie (gehoren CGVS 14/06/2006 p. 20 e.v., 26/06/2006 p.5 e.v.), dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent niet in overeenstemming zijn met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij uw administratieve dossier werd gevoegd. U verklaarde immers dat u op 30/03/1383 (19 juni 2004) telefoon kreeg van Edward Hovsepian in verband met het door u opgestelde pamflet. Edward zou u gevraagd hebben dit pamflet naar N. A. (...), een sympathisant van de Jama'at-e Rabbani kerk, te brengen. U verklaarde hierbij dat Edward Hovsepian Mehr u belde vanuit zijn woning in Iran en dat u Vader Edward tussen 4/01/1383 (23 maart 2004) en 13/01/1383 (1 april 2004) zelf had gebeld op zijn vaste lijn in Teheran. Hierbij dient te worden opgemerkt dat uit voornoemde informatie echter blijkt dat Vader Edward Hovsepian Mehr reeds in juli 2003 naar Londen verhuisde. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u verklaarde dat u het adres van Vader Edward Hovsepian in Iran wel wist, maar u het niet wou zeggen (gehoor CGVS 26/06/2006 p. 6). Later verklaarde u dat hij drie adressen in Iran had, maar dat u niet weet waar precies hij verbleef en dat u nooit naar zijn huis bent geweest (gehoor CGVS 26/06/2006 p. 13). In dit verband dient opgemerkt te worden dat een telefonisch contact met Edward Hofsepian Mehr met de vraag om de informatie over het overlijden van uw schoonvader te bevestigen,

niets opleverde. Edward Hofsepien Mehr verkoos niet mee te werken bij het bevestigen van deze feiten wat, indien de door u aangehaalde feiten werkelijkheid zouden zijn, op zijn minst opmerkelijk te noemen is, temeer daar uit de feiten aangehaald tijdens uw tweede asielaanvraag blijkt dat Edward Hofsepien Mehr u persoonlijk zou hebben belast met een risicovolle onderneming, met name het overbrengen van een pamflet gericht tegen de overheid van Teheran naar Isfahan.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de andere priesters uit de verschillende Jamiaat-Rabbani kerken evenmin blijken te stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo verklaarde u dat de erediensten van Jama'at-e Rabbani in Isfahan geleid werden door Vader Sourik en in Shahin Shahr door Vader Leonard (gehoor CGVS 26/06/2006 p. 18), terwijl uit voornoemde informatie blijkt dat Vader Sourik Sarkissian tot 2003 aan het hoofd stond van de kerk in Isfahan. Daarna werd hij predikant in de centrale kerk van Teheran. Na hem nam Vader Leonard de leiding van de kerk in Isfahan over. Gezien u van september 2003 tot november 2004 nog in Iran hebt verbleven, u nog in contact stond met de Jama'at-e Rabbani kerk en u zelfs de lijst met de 245 namen nog persoonlijk naar Vader Leonard zou hebben gebracht (gehoor CGVS 14/04/2006 p. 11), is het niet aannemelijk dat u niet zou weten waar bovenvermelde priesters verbleven en wat hun werkelijke functie was.

Ten slotte legde u ook geen enkel begin van bewijs neer ter staving van de feiten die de tweede keer zouden geleid hebben tot uw vertrek uit Iran. Bovendien kon u wederom nauwelijks enig detail verstrekken over deze feiten. U verklaarde om twee redenen Iran te hebben verlaten. Zo zou u vervolging vrezen omwille van de soldaat die u in het ziekenhuis hebt in elkaar geslagen. Niettegenstaande u weet dat de agent zijn geheugen kwijt is, kon u niet zeggen wat de naam is van deze soldaat, noch of hij effectief klacht tegen u heeft ingediend. U heeft echter geen enkele poging gedaan om nieuws in te winnen hieromtrent (gehoor CGVS 26/06/2006 p. 3). Uw houding en gebrek aan interesse staan, zoals reeds hierboven opgemerkt, geheel haaks op een gegronde vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst. Verder verklaarde u in dit verband dat de soldaat samen met een twintigtal familieleden de ruiten van het huis van uw broer aan diggelen heeft geslagen. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat uw broer de foto's van deze ruiten had opgestuurd maar u deze nog niet had ontvangen (gehoor CGVS 26/06/2006 p. 4). Echter, tijdens uw volgende gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u plots dat uw broer de foto's nog niet had verstuurd omdat het te gevaarlijk was per post (gehoor CGVS 7/04/2008 p. 3). Daarenboven verklaarde u dat er een dossier tegen u was opgesteld omwille van het gedicht over Khomeini en het pamflet (gehoor CGVS 7/04/2008 p. 16-17). U weet echter niet welke rechtbank dit dossier behandelt, noch bent u in het bezit van objectieve elementen om te stellen dat er een gerechtelijke procedure tegen u is opgestart. U weet ook niet of er in dit verband convocaties zijn voor u. U zou zich enkel gebaseerd hebben op de verklaringen van H. (...) om te stellen dat u hoogstwaarschijnlijk gerechtelijk vervolgd zou worden (gehoor CGVS 7/04/2008 p. 16-17). Van iemand die zich aan een gerechtelijke procedure verwacht en daarom besloot te vluchten uit zijn land, kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat hij op z'n minst naar de stand van zaken zou hebben geïnformeerd en meer zou kunnen vertellen dan het loutere feit dat hij denkt dat hij gerechtelijk vervolgd wordt door zijn autoriteiten.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Uw boekje van de burgerlijke stand en uw huwelijksakte staven uw identiteit, afkomst en uw huwelijk, die niet betwist worden. De doopcertificaten van u en uw gezinsleden bevestigen jullie religieuze lidmaatschap en overtuigingen, die niet ter discussie staan. De door u neergelegde foto van u verkleed als kerstman, de Cd-rom's betreffende het theater dat u gespeeld hebt en het boek over theaterstukken die u gespeeld hebt, met uw naam erin vermeld, tonen aan dat u op cultureel en humanitair vlak actief was maar kan bovenstaande elementen niet in een ander daglicht plaatsen. Wat betreft het advies van het Belgische Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, dient te worden opgemerkt dat dit een weergave betreft van uw verklaringen aan dit comité en een overzicht van de actuele situatie voor christenen in Iran. Dit kan echter geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen over uw bedrieglijke verklaringen. Het medische attest, d.d. 8 december 2004, beschrijft weliswaar bondig de omstandigheden waarin u gewond geraakt zou zijn, maar dit is een loutere weergave van uw verklaringen aan de dokter. Dit attest kan dan ook bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Het andere medische attest vermeld enkel dat u een cyste had die operatief is verwijderd. De brief die u op 8 april 2008 naar uw moeder verstuurde met het verzoek documenten ter ondersteuning van uw asielaanvraag te verkrijgen, werpt geen ander licht op bovenstaande vaststellingen. Tot op heden ontvingen mijn diensten de gevraagde stavingsstukken immers niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.4. De Raad stelt vast dat de door de verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden, onjuistheden en het gebrek aan voorlegging van stukken ter staving die de meest wezenlijke elementen betreffen van het door verzoeker voorgehouden relaas van de feiten, steun vinden in het administratief dossier. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De zwaarwegende tegenstrijdigheden, onjuistheden en het gebrek aan stavingstukken die thans worden vastgesteld zijn van aard om de geloofwaardigheid van het asielrelaas volledig te ondermijnen.

Verzoeker houdt voor steeds te hebben gesteld dat hij in 1993 (1371 in de Perzische jaartelling) is veroordeeld wegens het aanklagen door middel van spandoeken van de ontvoering van de Jama'at-e Rabbani priester, Mehdi Dibaj. Verzoeker voegt er aan toe dat Mehdi Dibaj medio 1994 opnieuw werd ontvoerd en vermoord werd teruggevonden. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker met deze opmerking de door de verwerende partij vastgestelde onjuistheid in zijn beweringen niet weerlegt. Zoals blijkt uit het administratief dossier, meer in het bijzonder uit de door verzoeker op 1 juli 2002 ondertekende vragenlijst van het Commissariaat-generaal en uit de door verzoeker zelf neergeschreven verklaring van de gebeurtenissen die zich in Iran hebben afgespeeld, opgemaakt en ondertekend op 21 februari 2006, heeft verzoeker telkenmale voorgehouden dat Mehdi Dibaj in 1993 werd vermoord en hij ingevolge zijn protest hiertegen door het ophangen van spandoeken nog hetzelfde jaar tot drie maanden gevangenis werd veroordeeld en drie maanden ballingschap naar de provincie Jolfâ. Verwerende partij stelt terecht dat aangezien Mehdi Dibaj pas in 1994 werd vermoord, wat door verzoeker in zijn verzoekschrift wordt bevestigd, niet kan worden aangenomen dat verzoeker anno 1992 of 1993 om reden van een protest tegen deze moord kan zijn veroordeeld.

Aangaande de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende het bezoek met zijn schoonvader aan diverse families op 9 september 2000 teneinde deze families folders, video's en uittreksels uit het boek van Jezus te bezorgen, meer in het bijzonder het aantal bezochte families en de aard van deze families stelt verzoeker dat bij het verhoor op 25 september 2000 tijdens zijn eerste asielaanvraag de tolk een Afghaan was en hij tijdens dit verhoor verklaarde in Mobareke (in Isfahan) twee gezinnen in één huis te hebben bezocht (de vader en moeder, zoon en zijn vrouw), zijnde één familie. Verzoeker voegt eraan toe bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal van 8 oktober 2002 gezegd te hebben dat hij één familie had bezocht. De Raad wijst er evenwel op dat uit het door verzoeker op 25 september 2000 ondertekende verslag van het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat hij werd gehoord in de Perzische taal en niets in dit verslag wijst op de aanwezigheid van een Afgaanse tolk. Verder blijkt uit dit verslag dat verzoeker voormelde verklaring betreffende het bezoek aan twee gezinnen wonende in hetzelfde huis niet heeft afgelegd, doch hij het enkel had over het feit met zijn schoonvader in Mobarak en Broujen te zijn langs geweest bij drie of vier families om documenten over Christus uit te delen. Bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal van 8 oktober 2002 maakt verzoeker inderdaad slechts gewag van

een bezoek aan één Bahai-familie en is er geen sprake van bezoek of een gepland bezoek aan een moslimfamilie. Daar waar verzoeker het bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal van 7 april 2008 heeft over een voorgehouden bezoek aan drie families, met name twee Bahai- en één moslimfamilie, stelt hij zowel in zijn op 1 juli 2002 ondertekende vragenlijst van het Commissariaat-generaal en in de door hemzelf neergeschreven verklaring van de gebeurtenissen die zich in Iran hebben afgespeeld, opgemaakt en ondertekend op 21 februari 2006, op 9 september 2000 met zijn schoonvader in de wagen te zijn gestapt teneinde in Mobarake één familie van Joodse origine en in Broujen twee andere families te gaan bezoeken. Bij voormeld verhoor op het Commissariaat-generaal van 8 oktober 2002 ontkent verzoeker evenwel dat het een Joodse familie betrof. Verzoekers verklaring, in zijn verzoekschrift, voor de verkeerde weergave van een familie als zijnde van Joodse origine stellende dat het een malconversatie betrof tussen hem en de tolk die hem bij het neerschrijven van zijn eigen verklaringen bijstond, kan door de Raad niet worden aanvaard daar beide verklaringen, daterende van 1 juli 2002 en 21 februari 2006, door verzoeker in de privésfeer werden neergeschreven waardoor, mede gezien de belangrijkheid ervan, er voldoende tijd aanwezig was om deze verklaringen meermaals met de door hem aangestelde tolk door te nemen en op hun nauwkeurigheid te controleren. Bovendien werden beide verklaringen door verzoeker ondertekend. De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende de afgelegde of voorziene bezoeken op 9 september 2000 zowel naar aantal als naar de aard van de bezochte families te weerleggen.

Met betrekking tot de door de verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende de herkomst van het religieuze materiaal dat zich in verzoekers kelder bevond, meer in het bijzonder of hij dit materiaal zelf ging ophalen of het bij hem thuis werd afgeleverd, houdt verzoeker voor dat het een verzameling was van materiaal zowel afkomstig van zijn schoonvader, van vader Leonard als van vader Surik en dat zowel hij als zijn echtgenote terecht bij hun verhoor op het Commissariaat-generaal van 8 oktober 2002 respectievelijk verklaarden dat vader Leonard persoonlijk het materiaal naar zijn woning bracht en dat het materiaal afkomstig van vader Surik zelf diende afgehaald te worden. De Raad wijst erop dat in het verslag van het verhoor op het Commissariaat-generaal van 7 april 2008 van verzoeker aangaande het al dan niet zelf afhalen van het materiaal het volgende werd geacteerd:

"Hoe kwam u aan dat materiaal?"

Een gedeelte kreeg ik van mijn schoonvader en de andere van vader Surik en vader Leonard.

Hoe kwam het bij u thuis terecht?"

Ik moest het zelf gaan halen.

Dus zowel bij schoonvader, Surik en Leonard?"

Ja, het gebeurde meestal als ik in de kerk was. Ik kreeg dan het materiaal mee naar huis."

Het verslag van hetzelfde verhoor van verzoekers echtgenote op het Commissariaat-generaal vermeldt het volgende:

"Hebben jullie ooit religieus materiaal in huis gehad?"

Bij ons laatste huis die ze verzegeld hebben, hebben ze films pamfletten en de boeken ivm Jezus gevonden.

Hoe kwam dit materiaal bij jullie?"

Mijn vader heeft het gebracht

Nog?"

Neen"

De door de verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden worden derhalve niet weerlegd en vinden steun in het administratief dossier.

Waar verzoeker stelt dat hij een poging heeft ondernomen bewijsstukken bij te brengen over zijn gerechtelijke procedure in het land van herkomst door een aangetekend schrijven aan zijn moeder, doch deze brief via de postdiensten is teruggekomen, wijst de Raad erop dat de als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde brief niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en evenmin voorzien is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel

8, tweede lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neemt de Raad dit document niet in overweging. Bovendien blijkt uit het eveneens als bijlage bij het verzoekschrift aangebrachte afgiftebewijs van aangetekende zending dat inderdaad een schrijven aangetekend werd verstuurd naar Iran doch wijst niets in dit afgiftebewijs erop dat deze zending niet aan de bestemming werd afgeleverd. De vaststelling van verwerende partij dat de gevraagde stavingsstukken niet werden aangebracht blijft derhalve overeind. Uit niets blijkt dat verzoeker effectief in zijn land van herkomst informeerde naar stavingsstukken betreffende de kern van zijn voorgehouden asielrelaas wat door de verwerende partij terecht wordt beschouwd als een verzwarend element in de ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

Verwerende partij motiveert het volgende betreffende verzoekers terugkeer naar Iran:

“Ook het feit dat u tijdens de afhandeling van uw eerste asielaanvraag in België zomaar naar de Iraanse ambassade bent gegaan voor de aanvraag van reisdocumenten terwijl u helemaal niet op de hoogte was van de stand van zaken in uw dossier (gehoor CGVS 07/04/2008 p. 12), is weinig in overeenstemming te brengen met een vervolgingsvrees zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Bovendien hebt u na uw terugkeer uit België nog meer dan een jaar zonder ook maar iets te hebben vernomen over de feiten die leidden tot uw eerste vertrek, kunnen leven in Iran. Meer nog, u zou meerdere malen probleemloos naar de rechtbank zijn geweest om het huis van uw echtgenote, dat verzegeld was omwille van uw problemen, vrij te krijgen (gehoor CGVS 07/04/2008 p. 12).”

Verzoeker betoogt dat hij niet zomaar terugkeerde naar Iran daar hij vernomen had dat de Iraanse overheid zijn huis zou slopen en zich in dit huis een schriftje bevond met 245 namen van personen die zich tot het christendom bekeerden en dit door de overheid zou kunnen gevonden worden, doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling van de verwerende partij dat verzoeker zich tot de Iraanse ambassade wendde voor het bekomen van reisdocumenten zonder in kennis te zijn van de stand van zijn dossier in Iran en dit weinig in overeenstemming te brengen is met een vervolgingsvrees zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie. Bovendien verbleef hij meer dan een jaar in Iran zonder iets te vernemen van de feiten die leidden tot zijn oorspronkelijk vertrek en kon hij er zich probleemloos tot de rechtbank wenden. Deze vaststellingen worden door de verzoeker niet aangevochten.

Betreffende de door de verwerende partij vastgestelde onmogelijkheid dat verzoeker vader Edward Hovsepien tussen 23 maart 2004 en 1 april 2004 zou hebben gebeld op zijn vaste lijn in Teheran en dat vader Edward Hovsepien op 19 juni 2004 telefonisch vanuit zijn woning in Teheran opdracht zou hebben gegeven een pamflet over te brengen aan een sympathisant van de Jama'at-e Rabbani kerk daar Edward Hovsepien reeds sedert juli 2003 naar Londen verhuisde, werpt verzoeker op niet te weten onder welk statuut Edward Hovsepien thans in Londen verblijft en het bovendien de Iraanse nieuwjaarsperiode was (door verzoeker in het verzoekschrift onderlijnd) toen hij hem belde in Teheran. De Raad stelt vast dat uit het zich in het administratief dossier bevindend antwoorddocument van de Documentatie- en researchdienst, CEDOCA, met referte IR2004-278w, blijkt dat in een telefonisch onderhoud met de 'Iranian Church' van 20 december 2004 werd medegedeeld dat Edward Hovsepien sinds de dood van zijn broer in 1994 hoofd was van de Armeense Assembly of God-kerk in Iran en dit tot juli 2003 toen hij naar Londen verhuisde. Verzoekers herhaling van het voorgehouden relaas betreffende de gevoerde telefoongesprekken met Edward Hovsepien en het louter speculatief element betreffende het statuut van Edward Hovsepien in Londen waardoor het mogelijk is dat hij regelmatig, bijvoorbeeld tijdens de periode van het Iraanse Nieuwjaar, naar Iran terugkeerde, zijn echter niet van aard om onderhavig motief te ontkrachten. Het is aan verzoeker om met concrete gegevens, bijvoorbeeld door contactneming met de 'Iranian Church' of met Edward Hovsepien zelf – met wie hij duidelijk nauwe contacten had in Iran – de motieven van de verwerende partij in een ander daglicht te stellen. Daarenboven dient dit motief samen gelezen te worden met de vaststelling van verwerende partij dat verzoeker aanvankelijk mededeelde dat hij het adres van vader Edward Hovsepien in Iran wel wist doch dit weigerde te zeggen, waarna hij beweert dat vader Edward Hovsepien drie adressen had in Iran maar hij niet wist waar precies daar hij er nooit was

geweest. Deze laatste vaststelling wordt door verzoeker trouwens niet aangevochten. Uit de samenlezing van voormelde motieven kan terecht worden besloten dat de voorgehouden telefonische contacten met vader Edward Hovsepien als niet geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Betreffende de opmerking van verzoeker dat Edward Hovsepien niet wenste mee te werken aan het onderzoek van verwerende partij in verband met het overlijden van verzoekers schoonvader omdat hij schijnbaar onvoldoende vertrouwen had in de persoon die hem dienaangaande contacteerde, merkt de Raad op dat in het in het administratief dossier aanwezige antwoorddocument van CEDOCA met referte IR2002-319w enkel wordt vermeld dat Edward Hovsepien niet wenst mee te werken, doch uit deze korte opmerking niet kan worden afgeleid wat de juiste redenen zijn tot deze houding en of zij enkel betrekking hebben op verzoekers situatie. De conclusie van verwerende partij dat deze niet-medewerking van Edward Hovsepien de geloofwaardigheid van verzoeker verder ondermijnt, kan dan ook door de Raad niet worden gevolgd. De Raad wijst er evenwel op dat de weerlegging van dit overtuigend motief gezien de zwaarwichtigheid van de talrijke andere onjuistheden en incoherenties en de manifeste afwezigheid van bewijs de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden relaas van de feiten niet teniet doet.

Aangaande de voorgangers in de verschillende erediensten motiveert de verwerende partij het volgende:

“Zo verklaarde u dat de erediensten van Jama’at-e Rabbani in Isfahan geleid werden door Vader Sourik en in Shahin Shahr door Vader Leonard (gehoor CGVS 26/06/2006 p. 18), terwijl uit voornoemde informatie blijkt dat Vader Sourik Sarkissian tot 2003 aan het hoofd stond van de kerk in Isfahan. Daarna werd hij predikant in de centrale kerk van Teheran. Na hem nam Vader Leonard de leiding van de kerk in Isfahan over. Gezien u van september 2003 tot november 2004 nog in Iran hebt verbleven, u nog in contact stond met de Jama’at-e Rabbani kerk en u zelfs de lijst met de 245 namen nog persoonlijk naar Vader Leonard zou hebben gebracht (gehoor CGVS 14/04/2006 p. 11), is het niet aannemelijk dat u niet zou weten waar bovenvermelde priesters verbleven en wat hun werkelijke functie was.”

De Raad wijst erop dat in het verslag van het verhoor op het Commissariaat-generaal van 26 juni 2006 het volgende werd geacteerd:

“U zei daarmee erediensten tussen 18 en 21 uur en 19 en 21 uur. Welke erediensten waren dit? Isfahan Sourik en Shahin Shar Leonard.”

De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift beweert, hij bij voormeld verhoor geen gewag maakte van het feit dat beide voorgangers van plaats zijn gewisseld. Verder bevestigt verzoeker enkel de informatie medegedeeld door de verwerende partij in voormelde motivering en herhaalt hij het voormeld citaat uit het verhoorverslag. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij zo volledig mogelijke en accurate gegevens bijbrengt die zijn asielaanvraag kunnen ondersteunen. Het is dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker die van september 2003 tot november 2004 in Iran verbleef op de vraag wie de voorgangers waren in de diverse erediensten stelt dat vader Surik de erediensten voorging in Isfahan daar waar dit slechts het geval was voor de eerste drie maanden van zijn verblijf in Iran en het gedurende de overige tien maanden reeds vader Leonard was. De vaststelling van verwerende partij dat verzoeker de werkelijke functie van voornoemde priesters niet kende is derhalve correct.

Betreffende de foto's van de stukgegooide ruiten merkt de Raad op dat verzoeker bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal van 26 juni 2006 affirmatief stelde dat zijn broer deze heeft opgestuurd doch hij ze nog niet heeft ontvangen en dat hij bij zijn verhoor van 7 april 2008 voorhoudt dat zijn broer de foto's nog niet had verstuurd. Daargelaten de vraag of dit een zwaarwichtige tegenstrijdigheid is, wijst de Raad erop dat het louter bijbrengen van foto's van een beschadigde woning niet vermogen de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas ter herstellen daar de schade aan deze woning het gevolg kan zijn van diverse oorzaken niet eigen aan het voorgehouden relaas.

Uit hetgeen voorafgaat is de Raad derhalve van oordeel dat de door de verwerende partij vastgestelde flagrante onjuistheden en incoherenties en opvallende afwezigheid van enig bewijs betreffende wezenlijke elementen van het door verzoeker voorgehouden relaas van de feiten verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten. Het middel is ongegrond.

3.3. De Raad stelt vast dat verzoekers asielrelaas als ongeloofwaardig moet worden afgedaan. In zoverre hij zich op de elementen van dit relaas baseert, kan aan verzoeker dan ook geen subsidiaire bescherming worden verleend omdat hij niet heeft aangetoond dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Daarenboven blijkt uit het bijgebrachte “advies” van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen van 19 juni 2006 dat vanaf het moment dat het christelijk geloof zich buiten de privé-sfeer en buiten de kerkelijke gemeenschap beleeft en dat naar buiten uit activiteiten worden gehouden, de personen ernstige vervolgingen kunnen vrezen. Door de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden relaas kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker aan dit profiel beantwoordt. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is op verzoeker niet van toepassing ingevolge de afwezigheid van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waardoor er een reëel risico van ernstige schade in de zin van deze bepaling zou aanwezig zijn.

3.4. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die alsnog een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente gronden, die de Raad, buiten het motief betreffende de medewerking van vader Edward Hovsepian, bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de dezelfde wet, in aanmerking worden genomen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 november 2008 door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

J. BIEBAUT.